

Злочин і кара

історія написання

Роман «П'яненькі»

8 червня 1865 перед від'їздом за кордон Достоевський запропонував А.А. Краєвського - редактору журналу "Вітчизняні записки" - роман "П'яненькі": "він буде пов'язаний з теперішнім питанням про пияцтво. Розбирається не тільки питання, але представляються і всі його розгалуження, переважно картини сімейств, виховання дітей у цій обстановці та ін. Листів буде не менше двадцяти, але може бути і більше".

Пияцтво в Росії

Проблема пияцтва на Русі хвилювала Достоевського на всьому протязі його творчого шляху. М'який і нещасний Снегірьов вимовляє: "... в Росії п'яні люди у нас і найдобріші. Найбільш добрі люди у нас і самі п'яні. Добрими стають люди в ненормальному стані. Який же нормальна людина? Злий. П'ють добрі, але погано надходять теж добрі. Добрі забуті суспільством, життям правлять злі. Якщо в суспільстві процвітає пияцтво, то це означає, що в ньому не цінуються кращі людські якості "

Пияцтво в Росії

В "Щоденнику письменника" автор звертає увагу на пияцтво фабричних після скасування кріпосного права: "Народ закутий і запив - спочатку з радості, а потім за звичкою ". Достоевський показує, що і при "переломі величезному і незвичайний" не всі проблеми вирішуються самі собою. І після "перелому" необхідна правильна орієнтація людей. Багато чого тут залежить від держави. Однак держава фактично заохочує пияцтво і зростання числа шинків: "Мало не половину теперішнього бюджету нашого оплачує горілка, тобто потеперішньому народне пияцтво та народний розпусту, - отже вся народна майбуття. Ми, так би мовити, майбутнім нашої платимо за наш величавий бюджет європейської держави. Ми підтинає дерево в самому корені, щоб дістати скоріше плід ".

Пияцтво в Росії

Достоевський показує, що це відбувається від невміння вести господарство країни. Трапся чудо, - люди все разом перестануть пити, - державі довелось б вибирати: або змусити їх пити силою, або - фінансовий крах. По-Достоевським причина пияцтва соціальна. Якщо держава відмовляється дбати про майбутнє народу, про нього буде думати художник: "Пияцтво. Нехай йому ті радіють, які кажуть: чим гірше, тим краще. Таких тепер багато. Ми ж не можемо без горя бачити отруєними коріння народної сили ". Ця запис був зроблений Достоевським в чернетках, а по-суті ця думка викладена в "Щоденнику письменника ": "Адже вичерпується народна сила, глухне джерело майбутніх багатств, блідне розум і розвиток, - і що винесуть в голові і в серці своєму сучасні діти народу, взросші в скверне батьків своїх ".

Пияцтво в Росії

В державі бачив Достоевський розсадник алкоголізму і у варіанті, викладеному Краєвського, хотів розповісти про те, що суспільство, де процвітає пияцтво, а ставлення до нього поблажливе, приречена на виродження.

На жаль, редактор "Вітчизняних записок" не був таким далекоглядним, як Достоевський, у визначенні причин деградації російського менталітету і відмовився від пропозиції письменника. Задум "п'яненко́кий" залишився нездійсненим.

Задум «Злочин і кара»

У другій половині 1865 Достоевський взявся до роботи над "психологічним звітом одного злочину": "Дія сучасне, в нинішньому році. Молодий чоловік, якого виключено зі студентів університету, міщанин за походженням і живе в крайній бідності ... зважився убити одну стару, титулярний радника, що дає гроші на відсотки. Стара дурна, глуха, хвора, жадібна ... зла і заїдає чужий вік, мучачи у себе в домробітниця свою молодшу сестру ". У цьому варіанті ясно викладена суть сюжету роману "Злочин і кара". Лист Достоевського до Каткову підтверджує це: "Нерозв'язні питання постають перед вбивцею, неподозреваемие і несподівані почуття мучать його серце. Божий правда, земний закон беруть своє, і він закінчує тим, що змушений сам на себе донести. Примушений, щоб хоча загинути в каторзі, але приєднатися знову до людей. Закони правди і людська природа взяли своє ".

Початковий варіант роману

В початковому варіанті роману розповідь ведеться від першої особи і являє собою сповідь злочинця, записану через кілька днів після скоєння вбивства.

Форма перші особи дозволяла пояснити деякі "дивацтва" в поведінці Раскольниковова. Наприклад, у сцені з Заметовим: "Я не боявся, що помітив побачить, що я це читав. Навпаки, мені навіть хотілося, щоб він помітив, що я про це читаю ... Не розумію, навіщо мене тягнуло ризикнути цієї бравадою, але мене тягнуло ризикнути. Зі злості, може бути, з тваринної злості, яка не розмірковує ". Радіючи вдалому збігу обставин, "ранній Раскольников "міркував:" Це був злий дух: яким чином інакше мені вдалося подолати всі ці труднощі ".

Остаточний варіант роману

В остаточному варіанті
Достоевський виправив усю
поєбень, і дав читачу чітку
подачу художнього твору.

Саме так створювався роман
«Злочин і кара».